

Arrest

nr. 203 666 van 8 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) die erop gericht zijn de vordering tot schorsing van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 11 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van 28 februari 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, versneld te behandelen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2018 om 11u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 juli 2012 verleent de ambtenaar-geneesheer een advies inzake de medische problematiek van de verzoekende partij.

Op 31 juli 2012 neemt de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 12 oktober 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 november 2012 neemt de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Ook tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 4 februari 2013 trekt de verwerende partij haar beslissing van 22 november 2012 in.

Op 14 februari 2013 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze nieuwe beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 6 maart 2013, bij arrest nr. 98.410, vernietigt de Raad de beslissing van 31 juli 2012, dit is de beslissing inzake de eerste verblijfsaanvraag.

Op 15 mei 2013 verleent de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de medische problematiek van de verzoekende partij zoals ingeroepen in haar aanvraag van 11 oktober 2010.

Eveneens op 15 mei 2013 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze nieuwe beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 16 oktober 2015, bij arrest nr. 154.741, vernietigt de Raad de beslissing van 14 februari 2013, dit is de beslissing inzake de tweede verblijfsaanvraag.

Op 6 november 2015, bij arrest nr. 156.202, vernietigt de Raad de beslissing van 15 mei 2013, dit is de beslissing inzake de eerste verblijfsaanvraag.

Op 2 december 2015 verleent de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de medische problematiek van de verzoekende partij zoals ingeroepen in haar aanvraag van 12 oktober 2012.

Op 3 december 2015 neemt de verwerende partij opnieuw een beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 januari 2016 verleent de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de medische problematiek van de verzoekende partij zoals ingeroepen in haar aanvraag van 11 oktober 2010.

Op 11 januari 2016 neemt de verwerende partij opnieuw een beslissing waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 28 februari 2018 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 28 februari 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 29 april 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij op 3 mei 2018 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. De vordering is hangende.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

De verzoekende partij vordert in haar verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregel in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissingen van 11 januari 2016 waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2018, slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is (geworden).

Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een beslissing van 29 april 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan de verzoekende partij werd betekend op dezelfde dag, maakt de verwijdering van de verzoekende partij imminent nu zij de vasthouding van de verzoekende partij beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij op 3 mei 2018 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering is hangende.

De verzoekende partij heeft op vrijdag 4 mei 2018 met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 11 januari 2016 en 28 februari 2018 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, iuncto artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven,

onder het rolnummer 218 311 en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoekende partij imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering evenmin.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid, iuncto artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid, iuncto artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM): zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht voortvloeiend uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

In het eerste onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden doordat zij geen rekening heeft gehouden met alle stukken en elementen. Zo stelt ze dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de bijkomende medische attesten die zij op 16 november 2015 heeft bijgebracht, waaruit blijkt dat zij een ernstige vorm van astma heeft en ook dat zij wel degelijk medicatie inneemt.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
(...)”*

In casu verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Hierbij wordt verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 4 januari 2016 opstelde met

betrekking tot de medische problematiek van de verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.10.2010.

Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 19/6/2010 plus bijlagen blijkt dat betrokkene lijdt aan een lichte vorm van astma en last heeft bij het gaan ten gevolge van sequelen ter hoogte van een vroegere fractuur aan de linkervoet,

Inderdaad, we beschikken in dit dossier over attesten van dokter Gepts van 9/6/2010 en 2/6/2010, en van dr. Amouts van 20/9/2010 en 2/9/2010. Er is ook een attest van 7/7/2010 betreffende een radiografie uitgevoerd door dr. Cuypers, waarin duidelijk gezegd wordt dat er geen duidelijke posttraumatische bokletsels worden waargenomen. Er zijn wel wat degeneratieve verschijnselen van artrose.

Verder is er een attest van 30/6/2010 van dr. Bruyndonckx, waaruit blijkt dat betrokkene klaagt over pijn waarvoor pijnstillers worden voorgeschreven.

Er is ook een attest van dringende medische zorgen geldig van 23/6/2010 tot 16/9/2010, alsook enkele geneesmiddelenvoorschriften daterend van 2010.

Uit dit alles blijkt een beperkte chronische problematiek ten gevolge van een vroegere fractuur aan de linker voet, dit zorgt voor gangproblemen. De radiografie hierover is echter geruststellend.

Er werd toen ook geattesteerd dat betrokkene een lichte vorm van astma zou hebben waarvoor een puff werd voorgeschreven.

Omwille van deze problematiek waren er geen speciale interventies of hospitalisaties.

Bovendien stel ik vast dat betrokkene geen medische attesten meer heeft binnengebracht sinds 2010, hetgeen toch niet wijst in de richting van een levensbedreigende of ernstige aandoening.

Hoe dan ook, de aanwezigheid van een pijnlijke linkervoet is enkel het bewijs van een vroeger doorgemaakte aandoening, en deze toestand houdt geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, er hoeft ook helemaal niet medicamenteus behandeld te worden.

Ook de beschreven vroegere astma van betrokkene houdt geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of kan aanleiding geven tot een mensonwaardige behandeling. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partij overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het integraal deel van uitmaakt.

In het medisch advies van 4 januari 2016 wordt niet verwezen naar het medisch attest van 9 april 2015 dat terug te vinden is in het administratief dossier en dit wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. Evenwel stelt de verwerende partij dat het medisch attest van 9 april 2015 werd beoordeeld naar aanleiding van de aanvraag tot medische regularisatie van 12 oktober 2012, welke reeds definitief afgesloten is, zodat het niet meer diende beoordeeld te worden naar aanleiding van de aanvraag van 11 oktober 2010.

In het administratief dossier bevindt zich een fax van 16 november 2015 uitgaande van de advocaat van de verzoekende partij en gericht aan de verwerende partij, waarbij zij verwijst naar eerdere contacten en briefwisseling en waarbij ze stelt in bijlage bijkomende medische stukken te bezorgen waarbij de ernst van de aandoening kan worden vastgesteld. Er wordt niet gepreciseerd voor welke aanvraag deze bijkomende stukken gelden. Evenwel was er op het ogenblik dat deze stukken werden ingediend nog geen beslissing genomen inzake de twee verblijfsaanvragen van de verzoekende partij, zodat het prima facie logisch blijkt dat de bijkomende medische stukken voor beide medische regularisatieaanvragen gelden, temeer in beide aanvragen op het eerste gezicht dezelfde medische problematiek lijkt te worden aangehaald daar de ambtenaar-geneesheer in zijn twee opeenvolgende adviezen naar dezelfde medische problematiek verwijst. De verzoekende partij kan op het eerste gezicht worden gevolgd in haar kritiek dat er niet met alle stukken rekening werd gehouden.

Verder blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de advocaat van de verzoekende partij ook op 18 april 2011 bijkomende medische stukken heeft doorgestuurd naar de verwerende partij met expliciete verwijzing naar de aanvraag van 11 oktober 2010. Het betreft een attest voor dringende

medische hulp en medicatie van 5 april 2011 en van 27 maart 2011. Ook met deze stukken werd geen rekening gehouden door de ambtenaar-geneesheer.

Tevens is de Raad op het eerste gezicht van oordeel dat nu de verwerende partij ervoor heeft geopteerd om, na de respectievelijke vernietigingen van de beslissingen inzake de eerste én de tweede verblijfsaanvraag, opnieuw afzonderlijke beslissingen te nemen over de verblijfsaanvragen die nagenoeg betrekking hebben op dezelfde medische problematiek, zodat de ambtenaar-geneesheer ook afzonderlijke adviezen moest maken, er rekening moet worden gehouden met alle elementen die ten tijde van dat nieuwe advies werden voorgelegd door de aanvrager. Ook al dient de ambtenaar-geneesheer zich uit te spreken over een oude aanvraag en blijkt er ondertussen reeds een nieuwe aanvraag te zijn ingediend waarover hij reeds een advies heeft uitgebracht, lijkt het de Raad dat de ambtenaar-geneesheer toch nog rekening dient te houden met de medische stukken die betrekking hebben op de aandoening waarover hij een advies verleent.

De verzoekende partij maakt op het eerste gezicht een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is ernstig.

In een tweede middel dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en van de schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij voert onder meer aan dat indien zij naar haar land van herkomst dient terug te keren artikel 3 van het EVRM geschonden zal zijn. Zo stelt ze dat zij in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht zal komen. Zij wijst erop dat de verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken m.b.t. haar aandoening, terwijl het duidelijk is dat ze ernstig ziek is.

Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken heeft de verwerende partij prima facie niet terdege onderzocht of de gezondheidstoestand van de verzoekende partij een terugkeer naar het herkomstland al dan niet verhindert. In deze stand van het geding lijkt het dan ook dat er geen rigoureuus onderzoek heeft plaats gevonden in de zin van artikel van het EVRM.

Het tweede middel is ernstig.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat zijn verwijdering in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM, daar de ziekte waaraan ze lijdt haar riskeert bloot te stellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

Zoals hiervoor gesteld, kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval.

3.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is voldaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De schorsing van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 11 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van 28 februari 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

J. CAMU